

Avizul Comitetului Economic și Social European privind „Impozitarea economiei colaborative – analiza posibilelor politici fiscale în contextul dezvoltării economiei colaborative”

(aviz exploratoriu la solicitarea Președinției estone)

(2018/C 081/09)

Raportor: **Giuseppe GUERINI**

Coraportor: **Krister ANDERSSON**

Sesizare	Aviz exploratoriu (la solicitarea Președinției estone), 17.3.2017
Temei juridic	Articolul 304 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene
Secțiunea competentă	Secțiunea pentru uniunea economică și monetară și coeziune economică și socială
Data adoptării în secțiune	5.10.2017
Data adoptării în sesiunea plenară	19.10.2017
Sesiunea plenară nr.	529
Rezultatul votului (voturi pentru/voturi împotriva/ abțineri)	168/0/1

1. Concluzii și recomandări

1.1. CESE consideră că, întrucât generează valoare socială în domeniul economiei digitale, economia colaborativă poate oferi țărilor din UE o nouă oportunitate de creștere și dezvoltare, deoarece ar permite mobilizarea resurselor neutilizate și ar stimula inițiativa cetățenilor. CESE face o clară distincție între economia colaborativă, economia digitală și așa-numita *platform economy*, date fiind intensitatea și amploarea diferită a dimensiunii lor incluzive și colaborative.

1.2. Deși difuzarea economiei colaborative este înlesnită și consolidată prin difuzarea noilor tehnologii ale informației și comunicațiilor, platformele digitale și răspândirea pe scară largă a telefoanelor inteligente (*smartphones*) constituind un instrument puternic, CESE consideră că este important ca fenomenul economiei colaborative să fie analizat în ansamblu și să nu fie asimilat în totalitate cu economia digitală.

1.3. CESE este de părere că UE nu poate să rateze oportunitățile oferite de economia colaborativă pentru modificarea sistemului de relații dintre instituții, întreprinderi, cetățeni și piețe. Cu toate acestea, având în vedere fluiditatea și evoluția rapidă proprii acestui sector, este vital ca sistemele de reglementare fiscală și sistemele de impozitare să fie adaptate în mod inteligent și flexibil la noul context al economiei colaborative și, în general, al economiei digitale.

1.4. CESE consideră că nu este nevoie de un nou sistem de impozitare, specific pentru întreprinderile din cadrul economiei colaborative. Consideră însă că este esențial să se intensifice cooperarea și coordonarea dintre statele membre și diferitele administrații implicate, din diferitele state membre, astfel încât autoritățile publice să poată ține pasul cu viteza și dinamismul economiei digitale și ale economiei colaborative.

1.5. CESE recomandă ca sistemul de impozitare pentru economia colaborativă să respecte principiul neutralității (adică nu trebuie să interfereze cu evoluția pieței), identificând mecanisme de impozitare adecvate și echitabile pentru diversele tipuri de întreprinderi care își desfășoară activitatea în cadrul economiei colaborative sau în formele tradiționale.

1.6. CESE speră că se va structura rapid un sistem european omogen și integrat, care să asigure norme comune între statele membre în ceea ce privește fenomenul economiei digitale, având în vedere tendința naturală a rețelelor digitale de a-și desfășura activitatea într-un context transfrontalier. Prin urmare, ar fi dăunător să se dezvolte forme de reglementare diferite în statele membre, fiind necesară o abordare cu adevărat europeană.

1.7. CESE solicită autorităților europene să depună toate eforturile pentru a institui forme de cooperare internațională în afara Europei, prin care să se stabilească norme de bază privind economia digitală, dat fiind că potențialul rețelelor digitale permite în prezent gestionarea de activități de servicii și schimburi de bunuri, oriunde în lume, prin crearea unei platforme digitale situate într-un singur loc de pe planetă.

1.8. CESE consideră util ca normele și principiile existente să fie ajustate la noile condiții, care sunt diferite de cele din trecut, în parte datorită oportunităților create de noile tehnologii, astfel încât să se asigure tratamentul uniform și proporțional al tuturor operatorilor economici care desfășoară anumite activități sub formă convențională sau în cadrul economiei digitale.

1.9. CESE încurajează Comisia și statele membre să concluzeze pentru adoptarea unui cadru juridic general privind economia digitală, în măsură să coordoneze și să armonizeze normele de impozitare aplicabile acestor noi forme de economie.

1.10. De asemenea, în vederea unei gestionări mai simple a regimului fiscal și, în special, pentru a facilita aplicarea TVA, CESE consideră că testarea unui „sediul permanent virtual” s-ar putea dovedi fructuoasă în condițiile în care economia digitală și cea colaborativă se dezvoltă într-un context cu caracteristici transfrontaliere tot mai marcate în raport cu cele teritoriale.

1.11. CESE consideră, de asemenea, că este important de amintit că, pe lângă un regim fiscal adecvat, este important să se asigure protecția și respectarea: (i) drepturilor consumatorilor, (ii) ale vieții private și ale normelor privind prelucrarea datelor cu caracter personal; (iii) ale lucrătorilor și furnizorilor de servicii implicați în noile modele de afaceri și în activitatea platformelor de colaborare.

2. Introducere

2.1. Economia colaborativă este în creștere și dezvoltare rapidă, după cum demonstrează diverse date. În 2015, veniturile legate de economia colaborativă în Uniunea Europeană au fost estimate la aproximativ 28 de miliarde EUR (numai în anul precedent, aceste venituri s-au ridicat la doar jumătate din suma respectivă).

2.1.1. Începând din 2015, investițiile considerabile efectuate de marile platforme au stimulat și mai mult dezvoltarea sectorului: se estimează că, în viitor, economia colaborativă ar putea genera, în întreaga UE, o cifră de afaceri cuprinsă între 160 și 572 de miliarde EUR.

2.2. După cum indică cifrele, economia colaborativă se extinde spre tot mai multe sectoare și are potențialul de a genera valoare adăugată, de a crea locuri de muncă la diferite niveluri, precum și de a asigura servicii eficiente, la prețuri competitive pentru consumatorii europeni.

2.3. Cu toate acestea, sectorul economiei colaborative ridică o serie de provocări legiuitorului Uniunii Europene, al cărui rol este de a asigura norme și principii care vizează stabilirea unui cadru juridic clar și previzibil ⁽¹⁾, fără însă ca intervenția legislativă să aducă atingere înaltului potențial inovator de care a dat dovadă acest sector până în prezent.

2.4. În limba engleză, termenul „collaborative economy” este adesea folosit alternativ cu termenul „sharing economy”: în 2015, Oxford English Dictionary a inclus termenul „sharing economy”, definindu-l ca „un sistem economic în care bunurile sau serviciile sunt împărțite de persoanele fizice, fie gratuit, fie contra cost, în general prin intermediul internetului”.

2.5. Prezentul aviz va utiliza termenul „economie colaborativă”, astfel cum a fost adoptat de către Comisia Europeană, în Comunicarea sa către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor din 2 iunie 2016, intitulată „O agendă europeană pentru economia colaborativă”.

2.6. Mai precis, „economia colaborativă” se referă la modele de afaceri în care activitățile sunt facilitate de platforme colaborative care permit utilizarea temporară a bunurilor sau a serviciilor prestate adesea de persoane fizice.

⁽¹⁾ JO C 303, 19.8.2016, p. 36, punctul 8.2.4.

2.6.1. Economia colaborativă implică trei categorii de actori: (i) prestatori de servicii care partajează active, resurse, timp și/sau competențe – aceștia pot fi persoane fizice sau prestatori de servicii profesioniști; (ii) utilizatorii acestor servicii; și (iii) intermediari care, prin intermediul unei platforme online („platforme colaborative”), pun în legătură prestatorii cu utilizatorii finali. Tranzacțiile din economia colaborativă nu implică în general un transfer al dreptului de proprietate și pot fi realizate cu sau fără scop lucrativ.

2.7. Mai exact, prin intermediul platformelor de conectare și cooperative, economia colaborativă deschide calea către un acces la bunuri și servicii mai facil și mai eficient decât în trecut, facilitând corelarea cererii consumatorilor cu furnizarea de bunuri și servicii care pot fi oferite atât de profesioniști, cât și de neprofesioniști.

2.8. Utilizarea tehnologiei și a platformelor de contact eficiente a revoluționat diverse sectoare, cum ar fi transportul pe distanțe scurte și lungi, dar și sectorul hotelier sau al gestionării închirierii de case sau de camere, permițând organizarea serviciilor de corelare între cerere și ofertă cu maximă eficiență și rapiditate.

2.8.1. În acest context, s-au afirmat mari operatori, de cele mai multe ori situați în afara Uniunii Europene, care sunt exemple clare ale consolidării din ce în ce mai evidente a economiei colaborative. Aceste exemple demonstrează uriașul potențial al acestui sector, revelând totodată provocările care se ridică în fața legiuitorului, din punctul de vedere al regimului fiscal și din punctul de vedere al formelor de reglementare a muncii, al securității sociale și asigurării lucrătorilor.

2.9. Alături de aceste sectoare, și altele, precum anumite servicii financiare, serviciile de îngrijire personală și cele din domeniul medical, se înscriu din ce în ce mai mult în sfera economiei colaborative. În anii următori, acestora li se vor adăuga mai multe sectoare, conferind economiei colaborative un loc și mai vizibil: prin urmare, este clar că, în prezent, este nu doar utilă, ci și necesară o dezbateră completă privind aspectele fiscale și de reglementare ale problemei.

3. Economia colaborativă și noile modele de afaceri

3.1. Difuzarea tehnologiilor informației și comunicațiilor și așa-numitul internet al obiectelor au dus la apariția unui mare număr de noi întreprinderi. Apar multiple modele de afaceri în cadrul economiei digitale și colaborative. Aceste modele variază atât în funcție de structura lor și de mărimea întreprinderii, cât și de importanța piețelor de referință, de modul de utilizare a tehnologiei și de modelul organizatoric. Din perspectiva regimului fiscal, putem totuși identifica trei grupuri principale:

- modelul întreprinderilor mari, care îndeplinesc diferite funcții pe o bază digitală, prin intermediul internetului, cea mai mare parte a veniturilor fiind generată de vânzarea și gestionarea datelor colectate și de publicitate (de exemplu, Google);
- modelul platformelor de gestionare și de corelare a cererii și ofertei, bazate pe punerea în contact a consumatorilor și furnizorilor, care utilizează platformele digitale ca structuri de contact, tranzacțiile generând venituri atât pentru platformă, cât și pentru prestatorii de servicii (de exemplu, Airbnb, Uber);
- modelul platformelor *peer-to-peer*, în cazul cărora, teoretic, nu există tranzacții economice sub formă pecuniară, dar care pot genera schimburi de bunuri și servicii între utilizatori și furnizori.

3.2. În ceea ce privește modelul marilor motoare de căutare de informații cu caracter general pe internet, platforma permite prelucrarea datelor și crearea de valoare adăugată, care pot fi ajustate apoi cererii specifice din partea consumatorilor și vândute.

3.3. În acest context, CESE ar dori să sublinieze valoarea specifică a datelor, care au fost clasificate ca fiind „noua monedă”⁽²⁾. Valoarea adăugată este supusă TVA și i se aplică principiul impozitării la destinație. Cu toate acestea, ar putea fi dificil să se aprecieze proporția valorii create în diverse etape și să se aplice obligații fiscale în consecință.

⁽²⁾ Pentru mai multe informații, a se vedea articolul Forumului Economic Mondial <https://www.weforum.org/agenda/2015/08/is-data-the-new-currency/>.

3.4. Creșterea rapidă a noilor modele de afaceri impune o evaluare globală a creării de valoare și a obligațiilor fiscale.

3.5. În ceea ce privește platformele de corelare a cererii și ofertei (modelul Uber), o întrebare preliminară importantă se referă la posibilitatea stabilirii unor reguli și cerințe privind accesul pe piață prin reglementări care să se aplice platformelor digitale ce își desfășoară activitatea în sectorul economiei colaborative și, în special, furnizorilor de servicii care utilizează astfel de platforme.

3.5.1. Cerințele privind accesul pe piață pot include necesitatea unei autorizații oficiale de funcționare a unei întreprinderi, a unei licențe sau a unor cerințe minime de calitate (de exemplu, mărimea sediului sau tipul de vehicul, asigurarea sau cerințe privind depozitul etc.). Venitul generat este adesea evaluat și alocat unei persoane sau unei întreprinderi obligate la plata impozitului pe profit.

3.6. Directiva privind serviciile prevede că cerințele privind accesul pe piață prevăzute de diferitele state membre trebuie să fie justificate și proporționale, ținând seama de modelul specific de afaceri și de serviciile inovatoare implicate, fără a privilegia un model de afaceri sau de gestionare a serviciilor în detrimentul altora (principiul neutralității).

3.7. CESE este de acord cu observația Comisiei din Analiza anuală a creșterii pentru 2016, conform căreia o reglementare mai flexibilă a piețelor de servicii, inclusiv a celor din economia colaborativă, ar duce la creșterea productivității, ar putea să faciliteze intrarea pe piață a unor noi actori și să reducă prețul serviciilor și ar asigura o gamă mai largă de opțiuni pentru consumatori.

3.8. Prin urmare, CESE își exprimă speranța că, dacă și când vor fi prevăzute în diversele sisteme juridice naționale, cerințele privind accesul pe piață aplicabile economiei colaborative vor fi în conformitate cu Directiva privind serviciile și vor asigura: (i) condiții de concurență echitabile între diferiții operatori economici în sectoarele în care coexistă operatorii din economia convențională și din cea colaborativă; (ii) cerințe de reglementare clare, simple și care să stimuleze potențialul de inovare și oportunitățile pe care economia colaborativă le poate oferi din ce în ce mai multor persoane.

4. Cadrul instituțional

4.1. Întrucât constă în servicii online furnizate de platforme digitale, sectorul economiei colaborative depășește, cel puțin parțial, conceptul de teritorialitate, care marchează activitatea economică convențională. Prin urmare, este important să se elaboreze și pentru economia colaborativă un cadru de reglementare adecvat și clar, care să reflecte obiectivul global al Comisiei Europene de a impozita profiturile acolo unde sunt realizate.

4.2. CESE constată că securitatea juridică ar trebui sprijinită de norme prin care întreprinderile care oferă și promovează servicii legate de economia colaborativă să fie considerate ca având o legătură fiscală în Europa. În această privință, în ceea ce privește caracteristicile specifice ale întreprinderilor digitale, sunt în curs de desfășurare discuții privind posibilitatea de a defini o nouă formulă de a înființa întreprinderi pe cale virtuală, care a fost denumită „sediul permanent virtual”. Este o abordare interesantă pentru a remedia problemele legate de definirea locului în care se stabilește acest tip de activitate, dar care are nevoie de o amplă dezbatere și de un studiu corespunzător în următorii ani. Acest lucru ar permite localizarea în UE a unor activități desfășurate prin intermediul pieței digitale, asigurându-se faptul că valoarea economică a tranzacțiilor este impozitată în Europa și, în mod mai general, în locul în care se creează valoare.

4.3. Economia colaborativă ar putea simplifica o parte din munca autorităților fiscale naționale, ca urmare a digitalizării plăților efectuate prin intermediul platformelor colaborative și a trasabilității complete a acestor plăți. Conceperea sistemelor de plăți ar putea sprijini operatorii din sector în îndeplinirea obligațiilor lor fiscale, așa cum s-a întâmplat în Estonia, unde procedura de declarare a veniturilor de către șoferi și unii furnizori de servicii a fost simplificată, în cooperare cu platformele digitale.

4.4. În ansamblu, CESE își exprimă speranța că schimbul de informații precise și trasabile între autoritățile fiscale, operatorii și platformele colaborative va contribui la reducerea sarcinii administrative în ceea ce privește plata impozitelor în sectorul economiei colaborative, precum și a sarcinii legate de aplicare care le revine autorităților financiare, cooperarea devenind mai simplă și mai sigură datorită cadrului tehnologic în care au loc tranzacțiile.

5. Impozitarea economiei colaborative

5.1. În ceea ce privește impozitarea economiei colaborative, este demn de reținut faptul că, în raportul său din 28 mai 2014, grupul de experți privind impozitarea economiei digitale instituit de Comisia Europeană a remarcat că nu ar trebui instituite regimuri speciale de impozitare a economiei și întreprinderilor digitale, o soluție mai adecvată fiind să se adapteze reglementările și modelele fiscale actuale la noul context, asigurându-se un nivel înalt de trasabilitate a tranzacțiilor care au loc pe platformele de economie colaborativă pentru gestionarea respectării obligațiilor fiscale.

5.2. În practică, noile modele de afaceri necesită o atenție specială din partea Comisiei Europene și a autorităților fiscale naționale, în special atunci când aceste platforme se află în afara UE, pentru o distribuție echitabilă și proporțională a sarcinii fiscale pe care o induce valoarea economică generată de către diferiți actori: furnizori, beneficiari și platforme de intermediere.

5.3. CESE consideră că se impune o abordare rațională și proporțională în procesul de adaptare a normelor și a principiilor generale care guvernează chestiunile fiscale din sectorul economiei colaborative. Această abordare ar trebui să furnizeze operatorilor din sector norme clare și previzibile, astfel încât să nu genereze costuri exagerate de asigurare a conformității, care ar putea periclita creșterea unui sector dezvoltat recent, cu perspective ample, dar care, în prezent, nu sunt în totalitate previzibile ori măsurabile.

5.4. O eventuală și viitoare inițiativă europeană în domeniul impozitării modelelor de afaceri ale economiei digitale ar trebui să țină seama de diversele inițiative de combatere a evitării obligațiilor fiscale, promovate de Comisia Europeană în ultimii ani în domeniul fiscalității, în așa fel încât diversele măsuri de reglementare să se coordoneze reciproc într-un cadru de acțiune cuprinzător și coerent.

5.5. Este necesară o inițiativă privind impozitarea economiei digitale pentru a consolida piața internă a Europei și pentru a-i stimula creșterea, întrucât este vorba despre un sector care reprezintă deja o parte semnificativă din economia europeană și care urmează să joace un rol și mai important în anii următori.

5.5.1. În această privință, articolele 113 și 115 din Tratat oferă un temelie juridic solid pentru elaborarea de norme fiscale directe și indirecte pentru economia colaborativă, orientate spre consolidarea pieței interne și îmbunătățirea modului de funcționare a acesteia.

5.6. Unele state membre au decis să ia măsuri privind impozitarea sectorului economiei digitale printr-o legislație nouă, obligatorie, în vreme ce altele au aprobat orientări adresate operatorilor din sector. După cum s-a precizat mai sus, se impune o inițiativă privind impozitarea economiei digitale la nivel european.

5.7. Prin urmare, CESE speră să se poată realiza la nivel european o intervenție legislativă privind impozitarea economiei digitale, asigurându-se o coordonare și o implicare adecvată a statelor membre, în vederea consolidării pieței interne și a valorificării pe deplin a oportunităților care decurg din economia digitală.

5.8. Furnizorii de servicii din economia colaborativă sunt, cu siguranță, supuși obligațiilor fiscale, însă există o serie de dificultăți în identificarea contribuabililor, printre altele, din cauza faptului că aceștia pot efectua o anumită prestație ca activitate profesională (de exemplu, furnizarea unui serviciu în regim continuu) sau în mod ocazional (ca formă de suplimentare a venitului, fără ca respectiva prestație să devină o activitate profesională). Alături de această dificultate de a identifica contribuabilii, măsurarea precisă a venitului impozabil este, adesea, o sarcină complexă.

5.9. În acest sens, CESE consideră că stabilirea unor praguri de venit minim este un mod util de a face distincția între exercitarea unei activități ca activitate profesională sau nu, sperând însă că stabilirea acestor praguri este susținută de probe sau de explicații care să justifice alegerea.

5.10. În ceea ce privește noile modele de afaceri, este necesară o coordonare la nivel european pentru a preveni dubla impunere sau abuzul fiscal. Bunele practici în materie de modele de impozitare, aplicate mai ales de către întreprinderile care gestionează și desfășoară activități de corelare a cererii și ofertei prin intermediul platformelor digitale, ar trebui introduse și aplicate în statele membre. Comisia Europeană trebuie să asigure coordonarea reglementării, identificând, prin intermediul unei directive, un set de norme comune și partajate.

5.11. În același timp, CESE solicită administrațiilor financiare naționale să publice orientări în vederea furnizării de indicații clare pentru furnizorii de servicii care operează în sectorul economiei colaborative. Într-adevăr, întrucât furnizorii de servicii sunt adesea persoane fizice, există nevoia asigurării de informații referitoare la obligațiile fiscale, deoarece, adesea, aceste persoane nu sunt la curent cu faptul că devin plătitoare de impozit.

5.12. CESE speră ca legislația europeană și națională să prevadă mecanisme care să promoveze cooperarea dintre operatorii din economia colaborativă și autoritățile fiscale. Grație utilizării pe scară largă a unor date fiabile și trasabile, această cooperare ar putea să promoveze simplificarea și transparența fiscală, mergându-se până la posibilitatea ca, pentru anumite activități, platformele digitale să devină „substitute pentru plata directă a impozitului”, în cooperare cu autoritățile fiscale.

5.12.1. În această privință, CESE subliniază că, pentru a se asigura securitatea din domeniul fiscal, trebuie să se acorde atenție mai ales evoluției și creșterii rapide a noilor modele de afaceri, care sporesc preocupările legate de insecuritatea din domeniul fiscal și de impactul lor asupra comerțului și investițiilor transfrontaliere, în special în contextul impozitării internaționale⁽³⁾.

5.13. CESE subliniază că economia colaborativă ar putea crește baza națională de impozitare, aducând în economie locuri de muncă și resurse noi. Pentru a valorifica această nouă bază, autoritățile naționale competente ar trebui să elaboreze sisteme mai eficiente de schimb de informații între autorități. Aceste date, în combinație cu noile posibilități tehnologice, ar putea ridica nivelul de securitate fiscală, cu costuri mai scăzute, atât pentru prestatorii de servicii, cât și pentru autoritățile fiscale. Întrucât platforma digitală, furnizorul de servicii și clientul se pot afla în diferite state membre, acest aspect ar trebui explorat ulterior la nivel comunitar pentru a acorda o atenție corespunzătoare protecției datelor la nivel transfrontalier.

6. TVA

6.1. În ceea ce privește activitățile economiei colaborative și supunerea acestora la TVA, trebuie făcută o distincție inițială între, pe de o parte, activitățile desfășurate de diferite noi modele de întreprinderi, de exemplu, cele desfășurate direct de către platformele colaborative sau ale furnizorilor de servicii individuali înregistrați pe astfel de platforme, și, de cealaltă parte, modelele care, utilizând platformele, dezvoltă diferite activități, cum ar fi vânzarea de spații sau de date pentru reclame și publicitate.

6.2. În ceea ce privește aceste ultime cazuri, întreprinderile sunt deja obligate la plata impozitului pe profit. Ele colectează informații de la utilizatori – ori de câte ori aceștia lansează o căutare, întreprinderile colectează informații pe care le pot vinde agențiilor de publicitate și altor părți interesate și, în măsura în care se creează valoare, ar trebui să se perceapă TVA pe schimbul de date (pe colectarea și vânzarea de informații).

6.3. În ceea ce privește modelele care corelează cererea și oferta, se poate considera că ele creează „valoare adăugată” prin furnizarea unui serviciu și facilitarea unei tranzacții/a unui schimb între clienți și administratorii întreprinderii; prin urmare, ar trebui supuse plății TVA.

6.4. În termeni generali, pentru TVA ar trebui făcută o distincție între diferitele situații în ceea ce privește metodele de plată pentru servicii prestate în economia colaborativă: (i) situații în care serviciile sunt prestate în schimbul plății unei sume de bani; (ii) situații în care plata serviciului nu se face în bani, ci sub forma altui serviciu sau a unei plăți nemonetare; (iii) situații în care serviciul este prestat gratuit, fără vreun beneficiu.

6.5. Normele în materie de TVA aplicabile situației (i) de mai sus pot fi deduse din normele și principiile legislației existente, astfel cum au fost stabilite de Curtea de Justiție a UE, în vreme ce situația (iii) ar putea să nu se încadreze în sfera de aplicare a normelor în materie de TVA existente în prezent.

6.5.1. În ceea ce privește situațiile practice care se pot încadra la punctul (ii), CESE solicită să se examineze cu atenție dacă activitățile platformelor colaborative se supun sau nu obligațiilor în materie de TVA. Într-adevăr, în prezent, cadrul juridic nu este clar în acest domeniu, în special în privința serviciilor pentru care, după cum s-a menționat anterior, nu se solicită plata în bani, ci se utilizează în scopuri comerciale datele despre consumatori, preferințele și obiceiurile acestora.

⁽³⁾ Pentru mai multe informații, a se vedea raportul FMI/OCDE către miniștrii de finanțe din G20 privind securitatea fiscală.

6.6. În opinia CESE, este important ca, în cadrul planului său de acțiune, Comisia să abordeze și să reglementeze problema TVA în economia colaborativă, eventual prin aplicarea unor norme și principii simplificate, sub anumite praguri de venit – cum s-a procedat deja în anumite țări – pentru a limita costurile de asigurare a conformității, în special pentru IMM-uri și furnizorii de servicii ocazionali.

6.7. Comisia Europeană și autoritățile fiscale naționale ar trebui să promoveze cooperarea și coordonarea în aplicarea normelor în materie de TVA în sectorul economiei colaborative.

7. Observații finale

7.1. CESE este de acord cu avizul Parlamentului European referitor la o agendă europeană pentru economia colaborativă, în care PE constată că „există o tendință clară în rândul întreprinzătorilor europeni de a crea platforme colaborative pentru obiective sociale și o creștere a interesului față de economia colaborativă bazată pe modele de afaceri cooperatiste”⁽⁴⁾.

7.2. Caracteristicile specifice ale economiei colaborative, potențialul său de inovare și necesitatea de a adapta reglementările fiscale la dezvoltarea exponențială a sectorului sugerează că societatea civilă organizată trebuie implicată în consultările și analizele lansate de Comisia Europeană, care își propun să reunească părțile interesate din sector, reprezentanți ai instituțiilor UE și ai autorităților fiscale naționale, precum și reprezentanți ai mediului academic, cu scopul de a lansa un proces de reflecție comună pe chestiuni legate de impozitarea economiei colaborative.

7.3. CESE invită Comisia Europeană să formuleze recomandări suplimentare pentru îmbunătățirea schimbului de informații dintre autoritățile fiscale naționale și pentru tratamentul fiscal egal al furnizorilor de servicii. Comitetul consideră că ar fi necesar un aviz de monitorizare, pentru evaluarea suplimentară a cerințelor în materie de politică fiscală, precum și a impactului și a rezultatelor impozitării economiei digitale.

7.4. În ceea ce privește drepturile lucrătorilor și ale consumatorilor implicați în economia colaborativă, CESE face referire la avizul privind *economia colaborativă și autoreglementarea*⁽⁵⁾. Totuși, în acest context, este important să se menționeze faptul că impactul economiei colaborative asupra pieței forței de muncă are efecte foarte importante, care necesită o atenție specială pentru a asigura protecția lucrătorilor, în special în ceea ce privește cotizațiile de asigurări sociale și de sănătate și cele legate de sistemul de prestații sociale.

7.4.1. În această privință, CESE subliniază încă o dată necesitatea unei analize a impactului economiei colaborative asupra pieței muncii și subliniază că protecția deplină a lucrătorilor și a furnizorilor de servicii este un obiectiv pe care UE și legiuitorii naționali ar trebui să îl aibă mereu în vedere.

Bruxelles, 19 octombrie 2017.

Președintele
Comitetului Economic și Social European
Georges DASSIS

⁽⁴⁾ Raport referitor la o agendă europeană pentru economia colaborativă (2017/2003(INI), 11 mai 2017.

⁽⁵⁾ JO C 303, 19.8.2016, p. 36, punctul 8.2.4.